

Palatul Copilăriei

In vremurile ferice, când hoiele și discordia fuseseră alungate de oamenii purtători și fuseseră învinate sciele, când oamenii nu mai știau să moară, într-o joacă, se construise copilăriei un palat pe vârful unui munte care atingea ca fruntea porii cei înalți. Palatul era înconjurat cu stânci înalte și copaci masivi care să fie ferți de primejdii. Fuseseră coborât din sticlă și marmură și potecoile care duceau la el erau sămănătoare cu jarbă înaltă și flori de rododendron pentru ca nimeni să nu le descopere. Copiii trăiau acolo fără griji, jucându-se toată ziua și făcând moffuri la mâncare. Dar cea mai frumoasă era prințesa palatului, care era fiica unui rege vesit și care nu se juca cu ceilalți copii, de teamă ca vreunul din ei să nu-i ropă straiele de mătase și să nu-i calce condurii de aur.

Văzându-i stăt de gânde, i-au mai tulburat cu vizitele. Cu încredințarea...

Editura AMETIST 92
București, 2008

Cuprins

Palatul Copilăriei	5
Sângele voinicului	29
Vioreaia	39
Bujor, fiul regelui	47
Raza de soare	59

Palatul Copilăriei

In vremurile fericite, când bolile și discordia fuseseră alungate de oameni în pustiu și fuseseră uitate acolo, când oamenii nu mai știau să moară, într-o joacă, au construit copilăriei un palat pe vârful unui munte care atingea cu fruntea norii cei înalți. Palatul era înconjurat cu stânci înalte și copaci uriași care să fie feriți de primejdii. Fusese construit din sticlă și marmură și potecile care duceau la el fuseseră camuflerate cu iarbă înaltă și flori de rododendron pentru ca nimeni să nu le descopere. Copiii trăiau acolo fără griji, jucându-se toată ziua și făcând mofturi la mâncare. Dar cea mai mofturoasă era prințesa palatului, care era fiica unui rege vestit și care nu se juca cu ceilalți copii, de teamă ca vreunul din ei să nu-i rupă straietele de mătase și să nu-i calce condurii de aur.

Văzându-i atât de fericiți, oamenii nu i-au mai tulburat cu vizitele. Cu încetul i-au uitat acolo.

Vulturii cei aprigi le aduceau vânat din cel ales, iar caprele de munte se lăseau mulse cu plăcere de paznicii de la poarta palatului, care uitaseră drumul până la cetate. În jurul palatului era o grădină cu pomi de tot felul și nu se termina floarea unuia, când fructele altuia se și coceau. Soarele și luna luminau din plin viața acelor copii fericiți. Și nici copiii nu-și mai aminteau de viața lor de dinainte de a veni la palat. Nimeni nu știa nici o poveste, zânele nu veniseră niciodată până la poarta palatului din vârful muntelui. Nimeni nu îmbătrânea aici, fiindcă bolile nu umblau hai-hui prin lume și nimeni nu plângea fiindcă discordia zăcea sub soarele dogoritor al deșertului. Dar se întâmplă că prințesa aceluia palat să fie curioasă din fire. Stătea mai mult singură și privea cum soarele se culcă și imediat luna îi ia locul. Apoi privea cum înfloresc pomii din jurul palatului și nu mult după aceea, fac fructe. Fluturii zburau amestecându-și culorile cu cele ale florilor, vântul îi alunga de colo-colo, dar ei nu se supărau. Prințesa înțelegea graiul păsărilor și le auzea mereu spunând: aici locuiește copilăria fericită. Aici nu au loc necazurile, căci toți au uitat cum era viața lor cu oamenii. Și se întreba mereu cum arată oamenii și de ce nu urcă niciodată în palatul lor. Și când înțelese că nimeni nu va putea să-i răspundă, se pregăti cum putu și ieși pe furiș din palat. Își luă cu ea o rochie ușoară și-și schimbă condurii de aur cu unii de mătase. Credea că dincolo de palat va putea fi ajutată, că cineva îi va aduce de mâncare ca și până acum. Ieși pe furiș din palat tocmai când paznicul era ocupat să-i dea de mâncare unui copil mai mofturos. Se ascunse în umbra zidului și privi în jur. Muntele era abrupt. Flori de rododendron

